

Tịnh Độ Bảo Huấn

Lời Giới Thiệu

Pháp môn Tịnh Độ thể của nó lớn không có gì ngoài, như trời che khắp, như đất chở đầy, nói đến chỗ cao thì hàng Đẳng giác Bồ Tát, cũng không cao hơn, nói về chỗ thấp thì hạng người tội ác Đại Nghịch cũng được dự vào. Có thể nói đây là Pháp môn Tổng trì của Ba Đòai Chư Phật và cũng là con đường mẫu nhiệm đặc biệt một đời thuyết giáo của Đức Như Lai. Nhưng vì Pháp Môn Tịnh Độ thu nhiếp chư căn, bao trùm các giáo nên kinh điển rất nhiều, các phương pháp tu hành, tùy bệnh cho thuốc cũng chẳng ít, tàng ẩn trong nhiều Phẩm, người mới tu tập thật là khó tìm ra manh mối thích hợp để vào.

Hơn mười năm qua, trong lúc duyệt đọc “Tịnh Độ Tùng Thư”, chúng tôi đã rút ra những lời giáo huấn quý báu của Chư Phật Bồ Tát, Tổ Sư và Chư Thiện Trí Thức hoằng dương Tịnh Độ. Đồng thời chúng tôi cũng ghi tóm lược tiểu sử của các Ngài, rồi làm quyển sách gởi đầu, hằng đêm chúng tôi đọc một bài trước khi đi ngủ. Càng đọc chúng tôi càng thấy được chỗ thâm áo của lời bảo huấn. Có thể nói:

Đọc một hai lần tràn niềm tiêu,
 Đọc ba bốn lần tình nhiễm biến.
 Mỗi lần Bảo Huấn được đọc ra.

Vào trong sen báu thành Thượng Thiên.

Đặc điểm của Bảo Huấn này là lời ít mà nghĩa nhiều, làm người đọc ít mất thời gian mà có đầy đủ những phương pháp cốt yếu, để từ đó hành giả có thể chọn một pháp tu thích hợp cho riêng mình mà người xưa đã ân cần dạy bảo.

Chúng tôi chân thành giới thiệu đến quý bạn đồng tu, những lời dạy vô giá này.

Trân trọng,

Hồng Nhơn cẩn bút.

Tu Viện Bách Vành (tiếp theo)

Tu viện lặng ngời niệm A Di,
 Trong túi sẵn châu phải bảo trì,
 Mở miệng dạy người lời chẳng có,
 Mất nheo ra hiệu mặc ai ghi.

Tu viện thú vui chỉ một mình,
 Mặc ai muốn đến mặc ai đi,
 Tâm địa thản nhiên không quý ngại,
 Một lòng chuyên chú niệm A Di.

Tu viện ở xa cách thị thành,
 Gió mát trăng thanh hợp bản hoài,
 Rất tiếc người đời say chẳng tỉnh,
 Đem vàng chơn tánh nhuộm trên ai.

Tu viện vô sự cửa gài then,
 Lặng lẽ bờ đoàn dứt thấy nghe,
 Trước ngõ hoa mai in nguyệt chiếu,
 Ở đây riêng có một căn khôn.

Tu viện lối vào rộng mênh mông,
 Đại đạo vô hình vốn ở trong,
 Trời sớm gió thanh thường quét đất,
 Đêm về trăng sáng bước thông dong.

Tu viện độc lập một mình ta,
 Gió mát trăng thanh chiếu sáng lò,à,
 Nếu hỏi Tổ Sư tìm dụng ý,
 Trước Ba Ba và sau Ba Ba.

Tu viện đón chào khách bốn phương,
 Cửa lén vào ra mặc đến đi,
 Nếu muốn lão tăng thân khám phá,
 Ai ai cũng đáng bậc tu mi.

Tu viện muốn tìm bản tánh chơn,
 Trước phải học hành Bạc Đại Nhân,
 Đọc đến tận cùng non nước hết,
 Mười phương thế giới hiện toàn chân.

Tu viện ẩn cư mây trắng bay,
 Gió thổi từng reo chấn pháp lôi,
 Đánh thức người mê trong giấc mộng,
 Mất đà mở tỏ chớ bồi hồi.

Tu viện gập cao sáng trước tiên,
 Thấy đó nhận ra pháp nhãn khai,
 Thấu rõ Di Đà chơn yếu chỉ,
 Nhọc chi tìm kiếm đến thiên thai.

Tu viện bốn bề phủ ráng mây,
 Đầy khắp hương xông tưng Pháp Hoa,
 Ba cõi không yên toàn lửa cháy,
 Khuyên người mau sớm niệm Di Đà.
 Tu viện đâu đến để ca ngâm,
 Chim lá cây rừng phát diệu âm,
 Chưa đến tường chùng mây cách trở,
 Vào đây mới biết có đường tâm.

Tu Viện ở đây tâm tự an,
 Mới biết lên cao cảnh trí khoan,
 Tất cả đại thiên còn chẳng trụ,
 Thâu về chỉ có một hào đoan.

Tu viện chỗ biết khác nhân gian,
Gương sáng trên đài chiếu rõ thông,
Tâm địa kín sâu đều thấy rõ,
Chân như bình đẳng chẳng oán thân.

Tu viện vách thẳng đứng trơ gan,
Bảo kiếm Thái A ai dám đang,
Ngoại đạo tà ma đều rõ mặt,
Một câu Lục tự vạn tâm an.

Tu viện hành động đúng gia phong,
Thiền vị thế gian vốn chẳng đồng,
Ngựa gỗ sợ gì sư tử rống,
Thư từ vắng bật dứt hành tung.

Tu viện đường qua lại rất xa,
Tùng trúc xưa nay bạn với ta,
Những kẻ lợi danh xin chớ đến,
Gặp nhau trăng gió mặc qua loa.

Tu viện khách đến hỏi thiền tôn,
Mới biết nơi đây chỉ dụng tâm,
Chuyên chú thực hành không nói khoác,
Rất thương những kẻ lạc chơn không.

Tu viện hiền bày tánh chơn không,
Chẳng luận Nam Tông hoặc Bắc Tông,
Như ý báo châu cầm vững chắc,
Chỗ nào ánh sáng chẳng dung thông.

Tu viện học đạo dễ dàng thôi,
Chỉ một bao hàm chẳng khó khăn,
Trăm bước đầu sào thêm bước nữa,
Một chùy đập nát Tổ Sư Quan.

Tu viện quay về nơi cổ hương,
Lạc bang quốc độ có xa đâu,
Đừng chạy lãng xăng tìm kẻ sống,
Từ trong chéo áo có minh châu.

Tu viện thanh đạm chẳng xa hoa,
Khách đến đãi nhau nửa chén trà,
Tri kỷ nhấp vào là vừa ý,
Khen chê xin hãy trở về nhà.

Tu viện ở ẩn mây trắng bay,
Đạo ở bên trong ý tự nhiên,
Công án hiện thành người chẳng biết,
Hoàng hoa, trúc biếc mãi reo vang.

Tu viện lá thu cứ tung bay,
Nhật mãi làm chi cho mỏi tay,
Phật Tổ truyền tâm tâm tự đắc,
Nhọc chi tìm hỏi ở bên ngoài.

Tu viện lá rụng về cội nguồn,
Lộ hẳn chơn thường hiển pháp thân,
Chẳng hiển việc này phí nhiều sức,
Ngàn sông mấy nước chảy mênh mang.

Tu viện tu hành chẳng có chi,
Mỗi pháp toàn bày ý nghĩa kinh,
Nhãn mặt, nhú mày là ý Tổ,
Cầm hoa, dở phát hiện chơn tình.

Tu viện thơ sơ chỉ ván tre,
Lặng lẽ thanh u tuyệt thế gian,
Chẳng có khói mây trong miệng cốc,
Chim bay về tổ khỏi mê đàn.

Tu viện thanh tân chẳng vướng trần,
Cỏ cây gió mát với trăng thanh,
Chỉ một lão tăng lui tới mãi,
Đâu còn tục khách đến thiền quan.

Tu viện học đạo phải quên mình,
Muôn pháp xưa nay vốn tự nhiên,
Năm bát Đông Tây không luận tới,
Thân tâm lặng lẽ thái hư gian.

Tu viện ẩn tàng Tổ Sư quan,
Đường nhiều nẻo dốc lăm gian nan,
Đến chỗ nước cùng non cũng hết,
Tự nhiên vào được chỗ không nan.

Tu Viện không rời cõi Ta Bà,
Trăm tuổi Quan Âm một sát na,
Hết báo thân này về Cực Lạc,
Con đường phía trước chẳng còn xa.

Tu viện là nơi dưỡng tánh chơn,
Gió mát trăng trong chuyển pháp luân,
Một Đại Tạng Kinh đều giảng đủ,
Ai người duyên lớn mới vào đây.

Hồng Nhon

